

Alena Borková

Island – ostrovní klenot očima romantika

fotografie

Zájezd na Island se známou cestovní kanceláří v Brně se poněkud zkomplikoval. Celé obsazení tvořilo 7 účastníků a 1 vedoucí. Odletěli jsme z Prahy a na Islandu pronajali terénní auto, takže jsme mohli svobodně popojíždět.

Hlavnímu městu jsme nevěnovali příliš mnoho pozornosti, neboť všichni členové výpravy toužili po přírodě, fotografovali a sblížovali se směsí horka a mrazu – třeba zastavili u soutoku vřelého a ledového potoka a váleli se ve vodě anebo se brodili vodou po kolena na turistům téměř nedostupné červené pláži. Zde ovšem museli nejdříve projít pobřežní loukou, ovšem netušili, že jsou zde skryta hnízda rybáků dlouhoocasých, kteří považovali vstup lidí mimo cestu za nebezpečí. Vrhli se na nás jako torpéda; nezbylo, než krýt se nad hlavou batůžky a bundami až na jednoho staršího holohlavého pána, který neměl nic. Okamžitě byl pokálen řídkým trusem útočnicka, jenž v něm našel vhodnou oběť. Podobné útoky jsme pak ještě zažili na ostrůvku, ovšem to jsme se již předem pojistili různými obaly.

Potkávali jsme spoustu ovcí, které jsme museli vždy požádat, aby nám laskavě uvolnily naši zvolenou prašnou či bahnitou cestu. Vždy jsme se však mírumilovně dohodli. Potkali jsme i islandské koně, kteří se pohybují atypicky – střídají chůzi vždy na obou nohách vlevo a pak vpravo. Po dřevěných lávkách jsme procházeli horké bublající plochy se stoupajícími parami. Velké nadšení vzbudilo pohoří Duhových hor, které hýřily pruhy černé hlíny a bílých sněhových ploch, místy zbarvených zpod hlíny prosakující červeně. Pod horami se dalo relaxovat opět v soutocích horkých a ledových potoků – ale tam bylo dosti obsazeno.

Fascinovaly nás jakési skřínky opuštěně stojící u cest, plné čerstvé zeleniny – po vhození mincí se dvířka dala otevřít. Tady nikdo nekrade!!!

Byly dlouhé dny - jednou jsme se vydrásali na ledový kopec na pobřeží, odkud v dálce, v oparu lákalo Grónsko. Ve vodě, spíše na severozápadě se váleli tuleni. Krajina zde byla liduprázdná. Přes jakýsi široký záliv jsme jeli lodí – u pobřeží mne šokoval intenzivní pocit, že už jsem zde kdysi dávno byla, že je to můj domovský kraj z nějakého dávného století – jakési „dežaví“ – jsem doma.

Přitahovalo nás atraktivní ledovcové jezero – na vodě plavaly kusy ledu fantastických tvarů, dalo se tam plout lodí. Dnes už částečně odtály a převažuje jen voda.

Na pobřežních skalách hnízdí ptáci, dokonce i v kolmých stěnách – a vytvářejí svým bílým trusem na kameni pohádkové obrazce. Okolí sopek se zastaralou lávou hýří pestrými drobnými kvítky. Setrvali jsme také u slavného vysokého gejzíru, který vystřikoval a klesal v pravidelných časových intervalech a jeho tvar nalezneme ve všech propagačních materiálech.

Alena Borková 2016

*Malá galerie, Výzkumný ústav veterinárního lékařství, Hudcova 70, 621 00 Brno,
12. ledna–29. února 2024 ve všední dny 9–16 hod. nebo na č. 533 332 032.*